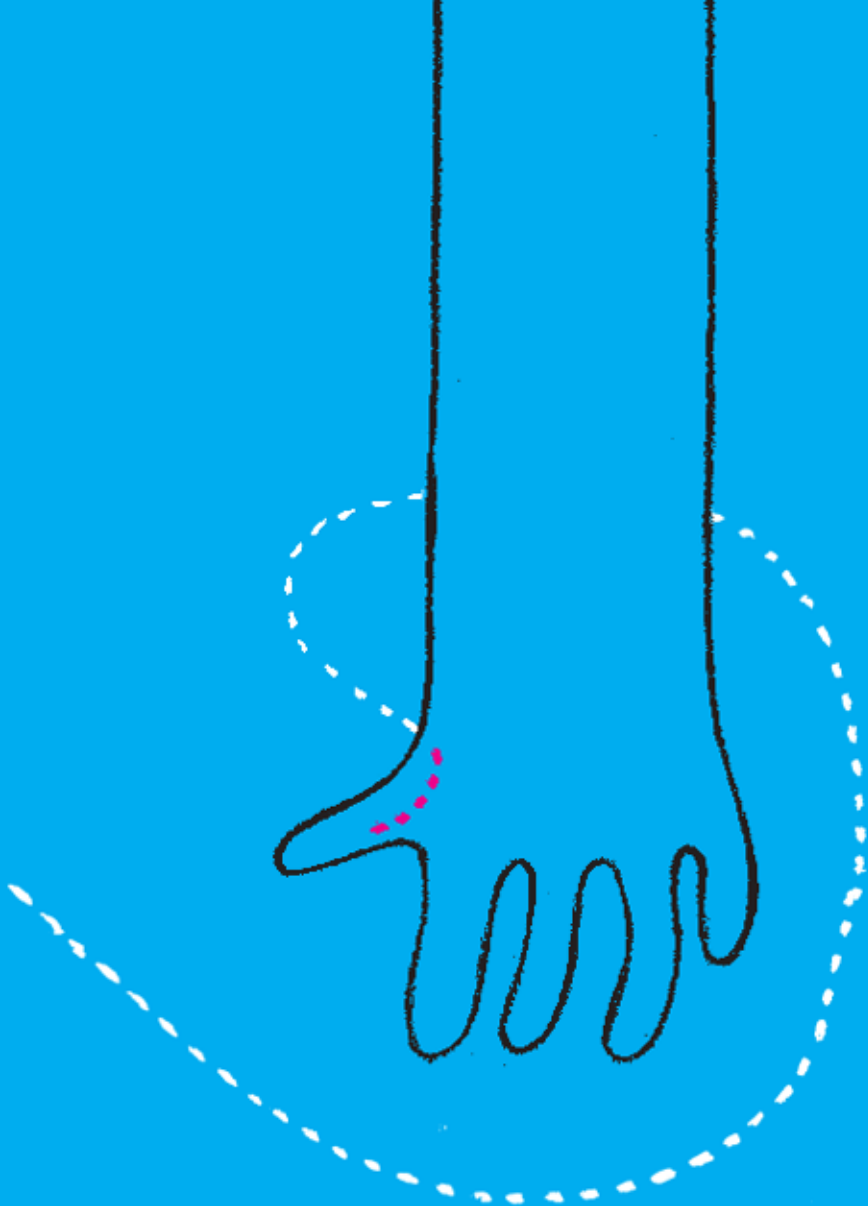

**NEJHODNĚJŠÍ
CHLAPEC**

ELI GOTTLIEB

argo

ELI GOTTLIEB

NEJHODNĚJŠÍ CHLAPEC

Přeložila Klára Šumová

argo

Czech edition © ARGO, 2016
Best Boy
Copyright © 2015 by Eli Gottlieb
Translation © Klára Šumová, 2016
ISBN 978-80-257-1858-2 (váz.)
ISBN 978-80-257-1911-4 (e-kniha)

Věnováno Joshuovi Gottliebovi

**ČÁST
PRVNÍ**

KAPITOLA PRVNÍ

Paytonské sociální centrum bylo šestým místem v řadě, kam mě mami vzala, ani jeden z nás ale nevěděl, že právě tady zůstanu až na věky věků.

„Ty můj zlatý mancipáne, jsem si jistá, že tu budeš šťastný,“ řekla toho dne svou rudou pusou, která pořád něco povídala.

Pak začala plakat. Pršelo. Seděli jsme v zaparkovaném autě a já se dotkl okénka, které bylo průsvitné jako vzduch. Na jeho druhé straně tiše vybuchoval déšť a mně to nahánělo hrůzu.

„Chtěla bych ti toho tolik povědět, jenže na to nikdy není čas,“ řekla a pak si otřela oči kapesníkem.

„Mami,“ řekl jsem, „ten déšť.“

„Teď mě pozorně poslouvej,“ řekla. „Život chová ve svém srdci píseň plnou štěstí, jenomže ji zaslechneš, jen když se budeš moc snažit, když budeš vždycky ten nejhodnější chlapec a budeš dělat přesně to, co ti řeknou. Bude se ti tu líbit, s tátou za tebou budeme o návštěvních dnech jezdit a dá se tu podnikat spousta a spousta věcí.“

Nic jsem neříkal.

„Slyšel jsi mě? Toddy?“

Usmívala se zuby, z očí jí ale dál padala voda a to mě mátllo, protože okolní sklo nás mělo před vodou chránit. Nasadil jsem svůj smutný obličej.

„Neplakej,“ řekla a v krku se jí při tom udělal zvuk. „Prosím, jen to ne.“

Zavřela oči, znovu si je otřela kapesníkem a řekla: „Zapamatuj si tohle, protože je to moc důležité. V životě nejsi nikdy

sám. Hluboko dole pořád hraje písnička plná štěstí, stačí jen pozorně naslouchat. Hraje pořád a *pořád*, snílkovláčku.“

„Já tam nechci!“ zakřičel jsem.

Položila mi dlaně na ramena, pomalu vyplázla jazyk, vykulila oči a pohybem hlavy rychle namalovala velký kruh. Bylo mi třináct let a začal jsem se smát.

„Kdo ví všechno nejlíp?“ řekla a zamrkala.

„Ty.“

„A jak to, že to vím nejlíp?“

„Protože jsi moje mami.“

„A jak dlouho to budu vědět?“

„Až na věky věků.“

„A jak dlouho trvá na věky věků?“

„Celou věčnost a pak se zahne doleva.“

Usmála se a objala mě teplou přední částí svého těla a já se uklidnil, jak se mi to někdy stávalo, když to udělala. Pak se ale ve skle vedle mé hlavy ozval cvakavý zvuk. Na okno ťukal prstýnkem muž v bílém plášti, který si nad hlavou držel deštník. Ukázal zuby a ohnul na mě ukazováček, abych hned vystoupil z auta, a já okamžitě cítil, jak se mi v hlavě sbíhají volty a chystají se vybuchovat a praskat, a začal jsem křičet.

Děšť, který tehdy padal, je starý už jednačtyřicet let, ale kdykoli prší, je to, jako by pořád padala část tamtoho deště, no vážně. „Boží slzy,“ tak někdy Raykene říká dešti. Raykene je tady v Paytonu moje oblíbená denní sestra. Denních sester mám několik, ale ona je moje Hlavní, což znamená, že je to člověk, se kterým trávím nejvíc času. Má hnědou kůži, vlasy, které jsou na dotek jako živé, a je hrozně nábožná.

„Konáš Boží dílo,“ říká vždycky, když sleduje, jak si plním svoje pracovní povinnosti. Nebo: „To je Boží dílo,“ říká, když si v novinách přečte, že nějaké lidi potkalo něco zlého. Někdy mě bere s sebou do svého megakostela, kde je Bůh tak koncentrovaný, že tam lidé omdlávají a nahlas vykřikují, jak moc tam toho Boha je. Jejich kazatel má silný křičivý hlas,

a když zpívá sbor, je to jako výbuch hromu, který doprovázejí blesky.

Žiju s ostatními „vesničany“ v domcích s namalovanými čísly, které jsou rozestavené do kruhu na velkém koláči trávy, a donedávna jsem byl v Paytonu moc spokojený. Pečovatelé mi tu říkají „náš mudrc“ a „vesnický stařešina“. Poplácávají mě pochvalně po rameni a říkají: „Todde, ty jsi naše Skála věků.“ Jenomže pak se stalo několik věcí a já jsem přestal být spokojený. Moje nespokojenost byla větší a větší, až jsem nakonec byl tak nespokojený, že mi v hlavě přšelo v jednom kuse, i když venku svítilo slunce, a kam jsem se podíval, všude jsem viděl šedé tečky vody, padající šikmo přes všechno kolem.

Tak se stalo, že jsem se začal topit.

KAPITOLA DRUHÁ

Místní vesničané se dělí na vývojáky, jako jsem já, a péemka, což znamená ty s poraněním mozku, jako je můj nový spolubydlící Tommy Doon. Dřív tu bývali převážně vývojáci, jenomže pán jménem Damian Lands, který je prezidentem Paytonské mezinárodní, s.r.o., se rozhodl zvýšit procento péemek. Říkal, že Payton díky tomu bude „mnohem více respektovat široké spektrum lidské rozmanitosti“.

Už ale neříkal, že tak jeho společnost dostane mnohem víc peněz od vlády.

Umím číst, což ne všichni vědí, protože moc nemluví. Pokud jde o mého nového spolubydlícího Tommyho Doona, přistěhoval se před dvěma týdny a už teď ho mám dost hodně nerad. Taky se ho bojím. Personál mu vysvětlil, že když se příliš rozruším, přijde na mě záchvat voltů, a on se mi ho od té doby snaží vyvolat. Případá mu to vtipné. Například když jsem dneska během Osobního Volna seděl ve svém pokoji a poslouchal hudbu, uslyšel jsem, jak volá moje jméno. Vstal jsem a přešel do obývacího pokoje našeho domku.

A pak se stalo tohle.

„Todd Aaron,“ řekl Tommy nahlas a nepodíval se při tom na mě. Tommy si poranil mozek při automobilové nehodě a je hrozně tlustý. Miluje televizi a dívá se co nejvíc na seriály.

Neodpověděl jsem a proměnil jsem chůzi do obývacího pokoje v rozhodnutí dát si večeři. V kuchyňském koutu je osvětlená krabice ledničky plná zatavených pokrmů, které tam přinesl personál. Když je dám do mikrovlnné trouby, vůně ohřívaného plastu mi připomene cedule benzinek mého dětství: modré ovály, okřídlené koně, žluté rovnoběžníky.

„Todd Aaron odejde okamžitě z místnosti,“ řekl Tommy svým silným, mrtvým hlasem.

„Prosím, neříkej to,“ ozval jsem se zdvořile. Pokrmy jsou fixou značky Magic Marker popsané jednotlivými dny v týdnu a tak si dám do mikrovlnky Smažené kuře Pátek.

„Todd Aaronovi se *rozkazuje* okamžitě opustit místnost,“ řekl Tommy Doon a zvýšil hlasitost a držel prst na tlačítku pro volbu kanálů na dálkovém ovládání, aby do sebe obdělňíky televize hlasitě narážely. Otočil se, aby viděl, jak blízko mám k záchvatu voltů.

„Ne,“ řekl jsem o něco hlasitěji, ale ještě pořád celkem tiše. Nelíbí se mi, když se musím svými myšlenkami s někým přetlačovat, vůbec se mi to nelíbí, nikdy.

„Pokud Todd Aaron neodejde okamžitě z místnosti,“ prohlásil, „tak mu Tommy Doon bude křičet do ucha tak hlasitě, jak to jen dokáže.“

Přišlo mi, že se budu muset nejspíš znovu kousnout, abych zadržel volty. Kousání do ruky mě vždycky uklidňovalo. Zdejší terapeut tomu říká „sebekonejšení“. Na dlani mám od kousání velkou červenou jizvu připomínající sedlo. Ruka se mi roztrásla, jak už se jí chtělo ke mně do pusy. Jenže než jsem stihl něco udělat, tak zacinkala mikrovlnka a já otevřel dvířka toho malého troubového domku, nad kouřícím jídlem se jako kouzlem rozsvítilo světlo a já se uklidnil.

„Dobře,“ řekl jsem Tommymu Doonovi, pomalu jsem odešel do svého pokoje a jídlo si odnesl s sebou.

V plastové loďce bublala večeře. Jedl jsem ji pomalu u svého stolu a díval se při tom z okna, za kterým jsem viděl chodit ostatní vesničany, co se vraceli z práce. Všichni vesničané z Paytonu pracují. Práce je „svatá věc“, říká Raykene. Je „základem naší důstojnosti v životě“, říká taky. V různé dny dělám různé práce a některé mám rád a některé ne. Můj pracovní koordinátor, který se jmenuje Dave, mi vždycky ráno nějakou přidělí. Patří mezi ně práce v Trávníkové Četě

nebo v Truhlárně a taky moje nejoblíbenější, která se jmenuje Výdej v jídelně místní střední školy. Zdejší škola se jmenuje Demontská střední. Polední zvonění tam dělá zvuk jako infarkt. Jídelna se naplní studenty, kteří vydávají nadšené burácivé zvuky a hlasitě pleskají tácy o stoly, a jejich přístroje se smějí a povídají, jak dopadají na umělou hmotu. Všechny ty zvuky jsou mnohem hlučnější, než by měly být, a tak mám strach, že přijdou volty, na druhou stranu je ale uklidňující nakládat studentům lžící s dlouhým držadlem na talíře jídlo, o které si řeknou, nebo dlouhou vidličkou píchat do párků, co plavou v horké vodě jako hovínka.

„Nejnovější výzkumy,“ promluvil na mě z druhé místnosti hlasitě Tommy Doon, „ukazují, že jsi blbec.“

Dojedl jsem večerní smažené kuře a dál se díval z okna. Pak jsem vyškrábal připečené kousky lžící, odnesl všechno zpátky do obývacího pokoje, dělal u toho „tunelové oči“, kterými mě učili Tommyho ignorovat, a před vyhozením plastové misky do modrého koše na tříděný odpad jsem umyl talíř. Když jsem se pak vracel do svého pokoje, netušil jsem, že se ke mně z budoucnosti blíží něco ještě mnohem horšího než Tommy. Věděl jsem jen to, že jsem najednou byl nervózní a nevěděl jsem z čeho. Vešel jsem do svého pokoje a udělal to, co často dělám, kdy jsem nervózní. Přešel jsem k prádelníku, sáhl na jednotlivě zarámované fotky svých rodičů a fotku svého otce otočil ke zdi.

KAPITOLA TŘETÍ

Vždycky mě bil. Bil mě páskem nebo studeným masem své dlaně, napřáhl se do vzduchu, udělal u toho zmrzlý obličej vyjadřující únavu a pak to přiletělo. Rozlil jsi polévku mléko ovesnou kaši fazole, říkal. Neříkej nesmysly a Je mi z tebe na nic, říkal. Přestaň dělat ten ksicht a Už jsi zase rozbřečel mámu ty jeden pitomečku a OKAMŽITĚ zastrč ten jazyk zpátky do pusy, říkal.

Bití se obvykle konalo krátce po jeho návratu z práce. Přišel čas večere a já na příjezdové cestě zaslechl kašlání auta. Vzduchem proběhlo bouchnutí vstupních dveří, pak byl na schodech a šel nahoru. Jeho nohy se hlučně zabodávaly do schodů, řekl něco mami a šel si sednout do čalouněného křesla ve své „pracovně“, která byla plná knih a pachu temnoty. Pití bylo v hnědé lahvi vedle křesla. Láhev se mu zvedla v ruce, přilepila se mu k puse a oči se mu zavřely a krk vydával zvuky jako výtah. Když dal láhev pryč, oči překvapeně zamrkaly.

„Co je, Todde?“ řekl.

„Mami říká, že je večere.“

„Hm.“ Láhev se opět zvedla. Když ji odlepoval od pusy, znovu zamrkal očima.

„Co dneska říkal Andrew?“

Andrew byl můj psycholog v příměstském táboře pro osoby se speciálními potřebami. Nedávno řekl mým rodičům, že je to se mnou příliš „náročné“ a že už nebudu moct na letní tábor docházet. Na tábor jsem jezdil celý týden každý den v hekajícím žlutém autobusu. Tábor se konal v plaveckém klubu, kde vás trávníky s kudrnatými klouzačkami vyhodily

do velkého bazénu modré vody, plné pospíchajících kousků světla. Zpívali jsme tam společně písničky a dlouhými vidličkami hráli dámu. Lepili jsme dřívka do tvarů chodících postav. Před dvěma dny jsme s rodiči měli schůzku s Andrewem. Požádali ho, aby „přehodnotil svůj postoj“. Řekli mu, že si se mnou „vážně promluví“ a že ze mě „odteď bude spolehlivý malý občan, který udělá všechno, co mu řeknete“. Mami mezi jednotlivými slovy vyráběla v krku smutné zvuky a trochu se kývala sem a tam. Taký dělala Bílé Prsty, jak držela kabelku tak pevně, že si z nich vymačkala všechnu krev. Seděl jsem na židli a pozoroval svoje ruce, jak se navzájem honí, a Andrew jim řekl, že si o tom chce se mnou příští den promluvit mezi čtyřma očima.

„Znovu se tě ptám,“ ozval se otec. „Co říkal Andrew?“

Promnul jsem si oči. „Říkal, že ne.“

Koutky pusy se mu stočily dolů a v hrudi udělal zvuk, jako když vrčí pes.

U večere pak nešlo o to, že jsem vystrkoval bradu způsobem, který ho naštval, nebo že mi spadlo jídlo nebo jsem strčil do mami nebo kopal pod stolem. Šlo o to, že jsem začal brečet a nemohl přestat. Mohla za to žárovka. Tvořila na stropě nad námi bílý kruh a dělala zvuk jako bzučící hmyz, který mě bodal do nervů. Všechno pak ještě zhoršil můj bratr Nate, když na mě přes stůl zašeptal, že jsem retard. To mě přinutilo škubnout rukou, ve které jsem držel talíř, takže vteřinu letěl vzduchem a pak způsobil hlasitou bílou skvrnu na cihlové zdi. Táta s křikem vyskočil a odtáhl mě za límec nahoru do mého pokoje. Moje tělo dál v duchu jedlo jídlo, jenomže moje pusa křičela různé věci na tátu, který mi stahoval kalhoty a ohýbal mě přes koleno. S křikem jsem se na něj otočil a podíval se mu na obličej, který byl skrčený k jednomu uchu, takže mu byly vidět žluté zuby a z očí se mu udělaly čárky. To byl jeho nenávidějící obličej. Znovu udělal v prsou zvuky jako pes. Pak začal bít.

Když mě nebil rukama, tak mě bil tím, jak se na mě díval, nebo slovy, která vycházela z jeho pusy, prošla vzduchem a pak mě bila místo něj. Jednou za čas zbil i mého bratra Natea. To se mi líbilo. Stáhnul Nateovi kalhoty stejně jako mně a pak dělal dlaní ruky mokré mlaskavé zvuky o jeho zadek. Nate brečel a já si dal ruce mezi kolena a samou radostí je tisknul. A pak se mi s pokračujícím bitím začal v jamce břicha rodit pocit tepla, který odtamtud pomalu stoupal nahoru.